

Arrest

nr. 100 228 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 juli 2010 dienen de verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 26 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor elk van de verzoekers. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. X van 25 maart

2011 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 16 december 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 4 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard wordt.

1.5 Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

1.6 De verzoekers dienen tegen de ongegrondverklaring van de verblijfsaanvraag een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 91 599 van 19 november 2012 wordt dit beroep verworpen.

1.7 Op 24 augustus 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8 Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

R(...) A(...) en R(...) M(...) +kind

R(...) F(...) nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 24.08.2012 worden er medische elementen aangehaald voor R(...) A(...). Bijgevolg dient in de eerste plaats R(...) A(...) zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids- voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het

zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers betogen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1 De verzoekers lichten het eerste middel als volgt toe:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het voorgelegde identiteitsdocument afkomstig is van een staat die niet meer bestaat en het document niet volstaat als bewijs van identiteit.

Deze argumentatie wordt betwist en dit om volgende redenen:

Ook andere bewijzen moet mogelijk zijn aldus het Grondwettelijk Hof. De regelgeving van de identiteitsbewijzen werd aangepast door de Wet Diverse Bepalingen van 29 december 2010.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze huidige identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat 9 ter aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen maar dat moet ook nog op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen. Hierbij stelt het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen 9 Ter en subsidiaire bescherming niet redelijk verantwoord is.

Zie GWH, arrest nr. 193/2009, 26 november 2009, noot.

De stellingname van verwerende partij in de hier bestreden beslissing druist integraal in tegen deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Er wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar dit arrest, doch dit wordt toegepast/geïnterpreteerd om een manier die in strijd is met de strekking van het arrest.

Deze vaststelling toont reeds duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift verwezen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

Door voorlegging van een identiteitsdocument van een staat die niet meer bestaat, bewijzen verzoekende partijen wel degelijk hun identiteit, waarbij het belangrijk is op te merken dat deze identiteit nooit ter discussie heeft gestaan in het kader van de procedure asiel en subsidiaire bescherming die verzoekers indienden destijds.

Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar drie recente arresten van uw zetel waarbij werd geoordeeld dat een paspoort dat niet meer geldig is wel kan volstaan ten bewijze van identiteit.

Zie bv: arrest RW 72.478 dd. 22.12.2011

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.

En verder: ‘Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen identiteitskaart haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter§ 2 van de Vreemdelingenwet’.

En uiteindelijk:

“Door de aanvraag van om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren louter omdat een identiteitskaart met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken is de materiële motiveringsplicht in het licht van de onontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Zie in dezelfde lijn Arrest RW 72.358 dd. 21.12.2011

Arrest RW 72.479 dd. 22.12.2011

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder dat de identiteit en/of nationaliteit van verzoekers ter discussie stond, te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden door de voorlegging door verzoekers van een vervallen identiteitsdocument.”

2.1.2 Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer

bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat in casu er geen geldig identiteitsdocument voorligt.

Anderzijds is nooit of te nimmer ooit de nationaliteit of identiteit van verzoeker in twijfel getrokken, wel integendeel, werd was hieromtrent geen enkele discussie en verwerende partij kan thans in strijd met deze houding nu niet zomaar gaan afwijzen op grond van een beweerd onontvankelijkheid omdat deze identiteit en/of nationaliteit niet zou vaststaan.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte is van de identiteit en nationaliteit van verzoekers.

Het is het duidelijk dat verzoekers er mochten op vertrouwen dat hun aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van enig element (quod non).

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, wanneer zij nooit de identiteit en nationaliteit heeft betwist.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoeker tot toekenning van medische regularisatie.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”

2.1.3 Gezien de nauwe samenhang van de middelen, worden het eerste en tweede middel samen besproken.

2.1.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat medische elementen worden aangehaald door de eerste verzoeker en dat hij dus in de eerste plaats zijn identiteit dient aan te tonen en dat de *“betrokkene in de aanvraag zijn identiteit niet aan(toont) op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet”*. Daarnaast stelt de beslissing dat verzoekers beweringen omtrent zijn Kosovaarse nationaliteit niet gestaafd kunnen worden aan de hand van het neergelegde identiteitsdocument, aangezien het document een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië betreft en niet verwijst naar zijn huidige nationaliteit.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.5 De Raad benadrukt vooreerst dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”.

De memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling vermeldt hieromtrent het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het

CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts op duidelijke wijze de constitutieve elementen met betrekking tot de identiteit van de aanvrager waarvan een bewijs moet worden voorgelegd. Krachtens deze bepaling moet een identiteitsdocument of een ander bewijselement worden voorgelegd dat *"de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene"* bevat. Tevens kunnen meerdere bewijselementen worden aanvaard die in samenhang genomen ook de hierboven genoemde constitutieve elementen van de identiteit aantonen.

De zienswijze dat de identiteit van de aanvrager ook diens nationaliteit behelst, wordt tevens bevestigd in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf niet onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat diegene die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient bij de aanvraag zijn identiteit, met inbegrip van zijn nationaliteit, moet aantonen. De uitzondering op deze documentaire verplichting, met name indien het asielverzoek van de aanvrager nog niet definitief is afgewezen of wanneer het cassatieberoep bij de Raad van State inzake de asielprocedure nog hangende is, is *in casu* niet van toepassing en de verzoekers beroepen zich ook niet op deze vrijstelling. De bewijslast inzake

de identiteit/nationaliteit ligt bij de eerste verzoeker die bij zijn aanvraag gehouden is duidelijkheid en de nodige bewijselementen te verschaffen omtrent zijn identiteit/nationaliteit

In casu betogen de verzoekers dat het voorleggen van een identiteitsdocument van een staat die niet meer bestaat, wel degelijk bewijs vormt van verzoekers identiteit. Daarenboven voeren de verzoekers aan dat hun identiteit en nationaliteit nooit ter discussie gestaan heeft in het kader van hun voorgaande asielprocedure.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing oordeelt dat er medische elementen worden aangehaald door de eerste verzoeker, R(...) A(...) en dat het dus in de eerste plaats de eerste verzoeker is die zijn identiteit dient aan te tonen. De vaststelling in de bestreden beslissing *“In de aanvraag dd. 24.08.2012 worden er medische elementen aangehaald voor R(...) A(…)”* vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekers niet betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk verklaart omdat de eerste verzoeker een identiteitskaart heeft neergelegd van een federatie die niet meer bestaat en omdat in het stuk niet wordt verwezen naar zijn huidige nationaliteit. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verweerder van oordeel is dat de identiteitsstukken die bij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen worden ingediend, *“een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn”*.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat *“betrokkene een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor(legt), een federatie die momenteel niet meer bestaat”* vindt steun in het administratief dossier. Ook deze vaststelling wordt door de verzoekers niet betwist.

De vraag stelt zich dus of een paspoort van een niet langer bestaande Staat een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart of paspoort van een Staat die niet langer bestaat, blijft in principe het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat de Staat werd ontbonden dat de vreemdeling niet langer de op dit stuk vermelde naam en voornaam, geboorteplaats en -datum heeft. Dit is uiteraard anders waar het de nationaliteit van de betrokkene betreft. Uit de nationaliteit van een niet langer bestaande Staat, die later is uiteen gevallen in verschillende andere Staten, blijkt niet noodzakelijk welke de actuele nationaliteit is van de betrokkene. De vraag of een paspoort van een niet langer bestaande staat een bewijs van nationaliteit kan vormen dient genuanceerd te worden beantwoord. Hoewel het gegeven dat een paspoort van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt niet *ipso facto* inhoudt dat de nationaliteit niet is aangetoond in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer kan volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de aanvrager kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De vraag of dergelijk paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris, en, bij het jurisdictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad als annulatierechter.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf verklaart de eerste verzoeker dat hij ten bewijze van zijn identiteit een kopie van zijn Kosovaarse identiteitskaart voorlegt, waarmee hij duidelijk te kennen geeft dat hij meent over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken.

In casu wordt in de bestreden beslissing omtrent het aangebrachte identiteitsdocument het volgende overwogen:

“In de aanvraag dd. 24.08.2012 worden er medische elementen aangehaald voor R(...) A(…). Bijgevolg dient in de eerste plaats R(...) A(…) zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de

aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids- voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

De verweerder oordeelt aldus, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers lijken voor te houden, niet dat een identiteitskaart van een niet bestaande staat *ipso facto* inhoudt dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maar motiveert *in concreto* dat het door de verzoeker bijgebrachte identiteitsdocument van de Federale Republiek van Joegoslavië niet toelaat de huidige nationaliteit van de verzoeker te bepalen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker een kopie van een identiteitsdocument van de Federale Republiek Joegoslavië (het document vermeldt duidelijk het embleem van de Federale Republiek Joegoslavië), uitgereikt op 26 juli 1999, voorlegde, een Staat die op het ogenblik van de aanvraag van de verzoekers reeds meer dan 5 jaar niet meer bestond. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de eerste verzoeker tijdens de gehele asielprocedure heeft verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en dat hij ook bij zijn aanvraag d.d. 24 augustus 2012 verklaarde over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken.

De Raad merkt op dat nationaliteit geen vaststaand gegeven is dat niet onderhevig kan zijn aan verandering in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Daarnaast wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de eerste verzoeker toekwam om in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een bewijs voor te leggen van zijn nationaliteit, en dat het geenszins aan de gemachtigde van de staatssecretaris is om zelf een onderzoek in te stellen teneinde de onzekerheid omtrent de actuele nationaliteit van de eerste verzoeker uit te klaren.

In casu heeft de eerste verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag een identiteitsdocument voorgelegd van de Federale Republiek Joegoslavië, een Staat die reeds lange tijd niet meer bestaat en die is uiteengevallen in verschillende nieuwe Staten, waaronder sinds februari 2008 de Republiek Kosovo. Bovendien is dit identiteitsdocument zelf zeer gedateerd, met name van het jaar 1999.

Gelet op hetgeen voorafgaat, acht de Raad het in voorliggend geval dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de eerste verzoeker *“in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen”*.

Waar de verzoekers betogen dat de verweerder maar al te goed op de hoogte is van hun nationaliteit en identiteit, die nooit ter discussie gestaan hebben in het kader van een voorgaande asielprocedure, wijst de Raad er op dat de Memorie van Toelichting bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt dat *“de asielprocedure toelaat om de identiteit vast te stellen tijdens een gehoor voor het commissariaat-generaal, terwijl de procedure 9ter een schriftelijke procedure betreft die noodzakelijkerwijs gebaseerd is op documenten die worden voorgelegd”*. Bijgevolg kunnen de verzoekers zich niet beroepen op een voorgaande asielprocedure teneinde zich te bevrijden van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen in het kader van een aanvraag van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarenboven benadrukt de Raad nogmaals dat de nationaliteit geen vaststaand gegeven is en aan verandering onderhevig kan zijn.

Waar de verzoekers verwijzen naar de arresten nr. 72.478, 72.358 en 72.479 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De loutere verwijzing naar de voornoemde arresten is dan ook niet dienstig.

Er ligt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen schending voor van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenmin wordt machtsverschrijding aangetoond.

2.1.6 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

2.1.7 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.8 Waar verzoekster nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van andere “*beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE